

ปัญหาอำนาจสอบสวนในคดีอาญาของพนักงานสอบสวน กรณีการกระทำความผิดเดียวและหรือ หลายกรรมคาบเกี่ยวเกิดหลายท้องที่ต่างกัน¹

กฤษกรณ์ ศรีชัย²

จากการศึกษาปัญหาอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวนในการกระทำความผิดอาญา กรณีความผิดกรรมเดียวและหรือหลายกรรมคาบเกี่ยวเกิดขึ้นหลายท้องที่ต่างกัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา 19 ประกอบกับระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยการโอนคดีและการรวมคดี พ.ศ. 2565 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงแนวคิดและหลักการพื้นฐานของการสอบสวนคดีอาญากรณีการกระทำความผิดเดียวหรือหลายกรรมคาบเกี่ยวเกิดขึ้นหลายท้องที่ ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ในการสอบสวน ของเจ้าพนักงานของรัฐในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งเป่าหมายสำคัญ เพื่อต้องการให้ค้นหาผู้กระทำความผิดที่แท้จริงมาลงโทษตามกฎหมายให้ได้ แต่ในขณะที่เดียวกันหลักเกณฑ์ดังกล่าวต้องคำนึงถึงการประกันสิทธิของประชาชน สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในคดีอาญาที่จะได้รับการปกป้องสิทธิมิให้ถูกล่วงละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพในชีวิตร่างกาย และในกรณีอื่น ๆ โดยไม่จำเป็น หรือไม่มีเหตุอันสมควรจากการใช้อำนาจในการค้นหาความจริงของเจ้าพนักงานในการสอบสวน เพื่อจะได้รับการประกันสิทธิที่จะไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรมด้วย กฎหมายหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นกฎหมายที่วางหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อที่จะให้มีการบังคับใช้กฎหมายอาญาได้ผลและมีประสิทธิภาพนั่นเอง³

ซึ่งการสอบสวนคดีอาญานับว่าเป็นการเริ่มต้นที่สำคัญในการดำเนินความยุติธรรมทางอาญา ซึ่งเป็นหลักประกันการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนและอำนวยความสะดวกแก่ผู้มีอรรถคดีอาญาอย่างแท้จริงในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทย นอกจากนี้หลักเกณฑ์ที่สำคัญในการสอบสวนนั้นก็คืออำนาจพนักงานสอบสวนในเรื่องดำเนินการสอบสวน เป็นอำนาจของพนักงานสอบสวนปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐในการดำเนินคดีอาญาสามารถทำการสอบสวนคดีอาญาที่อยู่ในอำนาจของตนได้ และอำนาจสอบสวนมีการกำหนดแบ่งเป็นเขตอำนาจสอบสวน ซึ่งปัจจุบันนั้นความผิดตามกฎหมายอาญาสามารถเกิดขึ้นหลายท้องที่โดยง่าย ซึ่งความผิดเกิดขึ้นหลายท้องที่คาบเกี่ยวกัน พนักงานสอบสวนทุกท้องที่ที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ ทำให้ผู้ต้องหาต้องถูกสอบสวนซ้ำในการกระทำความผิด ทั้งความผิดที่

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาอำนาจสอบสวนในคดีอาญาของพนักงานสอบสวนกรณีการกระทำความผิดเดียวและหรือหลายกรรมคาบเกี่ยวเกิดหลายท้องที่ต่างกัน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ จุฑามาศ นิสารัตน์และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ อรรถพร พจน์รัตน์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐ สันตาสว่าง

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ นรงค์ ใจหาญ, หลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เล่ม 1, พิมพ์ครั้งที่ 12 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2556), หน้า 15 - 16.

ต่อเนื่องกันหลายท้องที่ ซึ่งเป็นคำปรากฏตามกฎหมาย แต่ไม่มีบทจำกัดความหมายทำให้เกิดการตีความของพนักงานสอบสวนแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้หากความผิดที่เกิดขึ้นหลายท้องที่ พนักงานสอบสวนท้องที่ใดท้องที่หนึ่งเท่านั้นเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งจะต้องเป็นพนักงานสอบสวนท้องที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น หากท้องที่อื่นจะอาศัยอำนาจสอบสวนคดีอาญาทำการเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนทำความเข้าใจสั่งฟ้องผู้ต้องหาออกเขตท้องที่กฎหมายบัญญัติไว้ไม่ได้ อันจะส่งผลกระทบต่อสิทธิของผู้ต้องหาและผู้เสียหายถูกระทบกระเทือน โดยการกระทำของพนักงานสอบสวน เป็นการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย ถือได้ว่าไม่มีการสอบสวนมาก่อน ตามที่ศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้ว่าการสอบสวนมีความบกพร่องในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ⁴ ดังนั้นอำนาจพนักงานสอบสวนจึงยังไม่ครอบคลุมและชัดเจนในความผิดที่เกิดขึ้นหลายท้องที่คาบเกี่ยวกัน ส่งผลกระทบต่อผู้ต้องหา ผู้เสียหาย และพนักงานสอบสวนเองด้วย

อนึ่งในการดำเนินคดีอาญานั้นเป็นหน้าที่อย่างหนึ่งของหน่วยงานรัฐและเป็นกลไกสำคัญของรัฐในการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม พนักงานสอบสวนจะต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เพื่อเป็นหลักประกันให้เกิดความบริสุทธิ์ยุติธรรมให้มากที่สุดแก่ประชาชน โดยมีหลักการสำคัญต่อไปนี้ หลักการควบคุมอาชญากรรม หลักความชอบด้วยกระบวนการทางกฎหมาย หลักฟังความทุกฝ่าย หลักอำนาจสอบสวนคดีอาญาเป็นอำนาจเดียว และหลักบุคคลจะไม่เดือดร้อนสองครั้งในเรื่องเดียวกัน ทั้งนี้การสอบสวนมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมพยานหลักฐาน ซึ่งพยานหลักฐานที่ได้มากต้องมีความน่าเชื่อถือและมีน้ำหนักในการรับฟังพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์

จึงเห็นได้ว่าปัญหาอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวนดำเนินคดีอาญา ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19 ประกอบกับระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยการโอนคดีและการรวมคดี พ.ศ. 2565 ส่วนที่หนึ่ง การโอนคดีและการรวมคดีที่กล่าวมานั้น ยังไม่มีชัดเจนเพียงพอและครอบคลุมความผิดที่เกิดขึ้นหลายท้องที่นั้น ทำให้บทบัญญัติกฎหมายยังมีช่องว่างและมีปัญหาในข้อกฎหมายอยู่หลายประการ สามารถสรุปได้ดังนี้ต่อไปนี้

ประการแรก คือ ปัญหาผู้ต้องหาถูกสอบสวนซ้ำในการกระทำครั้งเดียว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19⁵ กรณีดังต่อไปนี้ (2) เมื่อความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่งแต่อีกส่วนหนึ่งในอีกท้องที่หนึ่ง (3) เมื่อความผิดนั้นเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป (4) ความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน “พนักงานสอบสวนท้องที่เกี่ยวข้อมีอำนาจสอบสวนได้ผู้ต้องหาได้ทุกท้องที่” จากหลักกฎหมายดังกล่าวทำให้อำนาจพนักงานสอบสวนท้องที่เกี่ยวข้อมีอำนาจสอบสวนได้ผู้ต้องหาได้ทุกท้องที่ ในกรณีความผิดอาญาเกิดขึ้นหลายท้องที่ พนักงานสอบสวนนั้นมีระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยการโอนคดีและการรวมคดี

⁴ ธานีศ เกศวพิทักษ์, คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ภาค 1-2, พิมพ์ครั้งที่ 5, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์พลสยามพรีนติ้ง, 2551), หน้า 117-120.

⁵ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19

พ.ศ 2565 ข้อ 8(4) ⁶“การรวมคดีให้กระทำได้ หากเข้าเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดดังนี้ ถ้าพนักงานสอบสวนหลายท้องที่รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้แล้ว หากมีการรวมคดีไว้กับพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หนึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ จะทำให้เกิดความสะดวกแก่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือการรวบรวมพยานหลักฐาน” ซึ่งจากหลักกฎหมายกล่าวคือตามระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติดังกล่าวนั้น ไม่มีการกำหนดว่าพนักงานสอบสวนท้องที่ ที่จะดำเนินการสอบสวนภายหลังจะต้องรวมคดีไว้โดยเคร่งครัด ทั้งหากไม่รวมคดีก็ไม่มียกโทษพนักงานสอบสวนที่ขัดแย้ง ทำให้เกิดปัญหาที่ผู้ต้องหาถูกสอบสวนซ้ำในการกระทำครั้งเดียว อาจถูกกลั่นแกล้งต้องนำตัวไปสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนทุกท้องที่ ซึ่งผลเพียงเกิดจากการทำความผิดอาญาของผู้ต้องหาได้กระทำลงเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ทั้งนี้หากพนักงานสอบสวนท้องที่ ความผิดเกิดคาบเกี่ยวทุกท้องที่ดำเนินการสอบสวนโดยไม่รวมคดี ผู้ต้องหาต้องเดินทางหรือถูกส่งตัวไปพบพนักงานสอบสวนทุกท้องที่ เพื่อสอบสวนความในผิดอาญาที่เกิด ทำให้เกิดการสอบสวนซ้ำซ้อนในข้อเท็จจริงอย่างเดียวกัน ไม่สอดคล้องตามหลักการที่ว่าบุคคลไม่อาจถูกลงโทษหลายครั้งสำหรับการกระทำ ความผิดครั้งเดียว หลักการสอบสวนเป็นอำนาจเดียวและ หลักการฟังความทุกฝ่าย ซึ่งเป็นหลักกฎหมาย หลักการดำเนินคดีอาญาทั่วไป ด้วยเหตุนี้เพราะรัฐไม่มีมาตรการที่ขัดแย้ง เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาที่ ดีพอจึงทำให้เกิดปัญหานี้ขึ้นมา

ประการที่สอง คือ ปัญหาผู้เสียหายถูกสอบสวนหลายครั้งในเหตุการณ์เดียวกัน วันเวลาใกล้เคียง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 19 (3) บัญญัติว่า “ความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกัน ในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป” ซึ่งความผิดเกิดขึ้นหลายท้องที่ กฎหมายให้อำนาจพนักงานสอบสวนท้องที่ที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนทุกท้องที่ได้ จากหลักกฎหมายดังกล่าวซึ่งบัญญัติว่า “ความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกัน ในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป” นั้น ไม่มีบทนิยามจำกัดความให้ความหมายที่แน่นอนชัดแจ้ง ก่อให้เกิดปัญหาที่พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการตีความกฎหมายซึ่งในแต่ละท้องที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งตีความโดยอาศัยหลักกฎหมายหรือคำพิพากษาศาลฎีกาแตกต่างกัน โดยบางท้องที่ตีความข้อเท็จจริงที่ว่า กรณีการที่ผู้ต้องหาหลายรายกระทำต่อผู้เสียหายรายเดียวกัน แต่การกระทำ มีลักษณะเป็นเหตุการณ์เดียวกัน วันเวลาเกิดเหตุใกล้เคียงกัน

การตีความว่าไม่ใช่ความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป ซึ่งพนักงานสอบสวนท้องที่ผู้เสียหายรายเดียวไปดำเนินการร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทุกราย แต่พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจไปสอบสวนตัวผู้เสียหายที่ได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทุกรายซึ่งในเหตุการณ์เดียว วันเวลาเกิดเหตุการณ์ใกล้เคียงกัน บทบัญญัติกฎหมาย ก่อให้เกิดปัญหาที่พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการรวมถึงศาล ตีความกฎหมายคำว่า “ความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกัน ในท้องที่

⁶ ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยการ โอนคดีและการรวมคดี พ.ศ 2565 ข้อ 8(4)

ต่าง ๆ” เกินกว่าห้องที่หนึ่งขึ้นไปแตกต่างกันออกไป และการตีความยังไม่ครอบคลุมถึงกรณีที่ต้องหาหลายรายกระทำความผิดต่อผู้เสียหายรายเดียวในเหตุการณ์เดียวกัน วันเวลาใกล้เคียง ส่งผลกระทบต่อสิทธิให้ผู้เสียหายรายเดียวต้องได้รับความเดือดร้อนหลายครั้ง โดยต้องไปดำเนินการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนต่างท้องที่ เพื่อให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทุกรายที่ได้กระทำความผิดในเหตุการณ์เดียวกัน วันเวลาใกล้เคียงหลายท้องที่ ส่งผลให้เกิดความล่าช้าในกระบวนการยุติธรรม และยังส่งผลกระทบต่อพยานหลักฐานในสำนวนที่ขัดแย้งไม่สอดคล้องในแต่ละท้องที่ จึงไม่สอดคล้องกับหลักการสอบสวนเป็นอำนาจเดียว หลักการควบคุมอาชญากรรม และหลักนิติรัฐ เนื่องจากการตีความบัญญัติกฎหมายของพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการรวมถึงศาลที่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้เพราะรัฐไม่ได้บัญญัติจำกัดความหมายให้ชัดเจนและครอบคลุม เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายที่ดีพอจึงทำให้เกิดปัญหานี้ขึ้นมา

ประการสุดท้ายคือ ปัญหาพนักงานสอบสวนรับผิดชอบสรุปสำนวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19 วรรคท้าย บัญญัติว่า⁷ “ให้พนักงานสอบสวนเพียงท้องเขตท้องที่เดียวเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน”

(ก) กรณีถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่จับได้อยู่เขตอำนาจ

(ข) กรณีถ้าจับผู้ต้องหาไม่ได้ คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่เขตอำนาจ

จากหลักกฎหมายดังกล่าวกรณีความผิดอาญาได้กระทำหลายท้องคาบเกี่ยวกัน ในคดีหนึ่งพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวนมิได้หลายท้องที่ แต่จะมี “พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเพียงเขตเดียว”⁸ ซึ่งเป็นการจำกัดแต่เฉพาะให้พนักงานสอบสวนที่จะเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนทำความเข้าใจเห็นสิ่งฟ้องหรือคำสั่งไม่ฟ้องให้พนักงานอัยการ ตามที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจสรุปสำนวน ซึ่งหากปรากฏว่าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนทำความเข้าใจเห็นสิ่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องเป็นพนักงานสอบสวนท้องที่อื่น ไม่ใช่พนักงานสอบสวนท้องที่ถูกรับก่อนพบการกระทำความผิดหรือถ้ายังไม่ถูกจับพนักงานสอบสวนท้องที่พบการกระทำความผิด เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ถือได้ว่าการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย

การที่พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจเป็นผู้รับผิดชอบสรุปสำนวน ถือเป็นปัญหาสำคัญ หากพนักงานอัยการได้รับสำนวนพร้อมความเห็นสั่งฟ้องและมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ถือได้ว่าพนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบไม่มีอำนาจสรุปสำนวน ส่งผลให้การสอบสวน

⁷ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19 วรรคท้าย

⁸ ณรงค์ ใจหาญ, หลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, เล่มหนึ่ง (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2552), หน้า 18.

นั้น ไม่ชอบกฎหมาย⁹ ทั้งยังถือว่าไม่มีการสอบสวนมาก่อนพนักงานอัยการ ไม่มีอำนาจฟ้อง ศาลต้องพิพากษา ยกฟ้องโจทก์ และปล่อยตัวผู้ต้องหาไป อันต้องส่งผลกระทบต่อสิทธิ เสรีภาพ การดำเนินกระบวนการพิจารณาทางอาญาของผู้เสียหายอย่างมาก ที่ไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างธรรมและเสมอภาคกันอย่างเท่าเทียมกันทุกคน ไม่เป็นไปตามหลักการหลักการควบคุมอาชญากรรม คือต้องเอาตัวผู้กระทำความผิดลงโทษ ทั้งหลักความชอบด้วยกระบวนการทางกฎหมาย พนักงานสอบสวนอาจถูกตั้งข้อครหาว่าปฏิบัติหน้าที่มิชอบในการสอบสวนดำเนินคดี เพื่อช่วยเหลือผู้ต้องหาและผู้เสียหายต้องเดือดร้อนสองครั้งในเรื่องเดียวกันเนื่องจากศาลยกฟ้อง เชิงเทคนิคไม่ได้วินิจฉัยเนื้อหาของคดีผู้เสียหายก็ต้องไปดำเนินการร้องทุกข์ดำเนินคดีใหม่เสียอีกด้วยเหตุนี้เพราะรัฐจำกัดอำนาจพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบต้องเป็นท้องที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น จึงไม่คุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายและผู้ต้องหาที่ดีพอจึงทำให้เกิดปัญหานี้ขึ้นมา

ดังนั้นเพื่อให้การสอบสวนของพนักงานสอบสวนคดีอาญาในกรณีความผิดกรรมเดียวหรือหลายกรรมคาบเกี่ยวเกิดขึ้นหลายท้องที่ต่างกัน เป็นไปอย่างมีเอกภาพและประสิทธิภาพให้เหมาะสมกับความผิดอาญาที่เกิดในปัจจุบันสามารถเกิดหลายท้องที่ เพื่อคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพของผู้ต้องหา ผู้เสียหายและพนักงานสอบสวนเองด้วย ผู้ศึกษาจึงมาความเห็นที่จะเสนอแนะแก้ไขเพิ่มเติมในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ในประเด็นปัญหาที่ผู้ต้องหาต้องถูกสอบสวนซ้ำในการกระทำครั้งเดียว ผู้ศึกษามีความเห็นว่าจะแก้ไขระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยการโอนคดี และการรวมคดี พ.ศ. 2565

จากเดิมบัญญัติว่าข้อ 8 ภายใต้งบบังคับแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 และมาตรา 19 การรวมคดีให้กระทำได้ หากเข้าเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(1) เป็นคดีความผิดกรรมเดียวไม่ว่าจะผิดกฎหมายบทเดียวหรือหลายบทก็ตาม แต่ตามกฎหมายถือว่าผู้ต้องหาได้กระทำลงในหลายท้องที่ หรือทั่วราชอาณาจักร

(2) การรวบรวมพยานหลักฐานโดยท้องที่โดยที่หนึ่งจะเกิดความสะดวก หรือหากอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง เช่น กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง กองบัญชาการสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมทางเทคโนโลยี และกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด จะทำให้การแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเกิดความรวดเร็วขึ้น

(3) ผู้ต้องหาถูกร้องทุกข์หรือกล่าวโทษให้ดำเนินคดีในหลายท้องที่หรือหลายจังหวัด หรือผู้ต้องหาร้องขอให้มีการรวมคดี

(4) “พนักงานสอบสวนหลายท้องที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษไว้แล้ว หากมีการรวมคดีไว้กับพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หนึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ จะทำให้เกิดความสะดวกแก่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือการรวบรวมพยานหลักฐาน”

⁹ ธีสุภรณ์ พันธุ์ภูธร, การสอบสวน(INQUIRY), (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2550), หน้า 102.

ขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมข้อความใหม่ ข้อ 8 ภายใต้บังคับแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 และมาตรา 19 การรวมคดีให้กระทำได้ หากเข้าเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(1) เป็นคดีความผิดกรรมเดียวไม่ว่าจะผิดกฎหมายบทเดียวหรือหลายบทก็ตาม แต่ตามกฎหมายถือว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดในหลายท้องที่ หรือทั่วราชอาณาจักร

(2) การรวบรวมพยานหลักฐานโดยท้องที่โดยที่หนึ่งจะเกิดความสะดวก หรือหากอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง เช่น กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง กองบัญชาการสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมทางเทคโนโลยี และกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด จะทำให้การแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเกิดความรวดเร็วขึ้น

(3) ผู้ต้องหาถูกร้องทุกข์หรือกล่าวโทษให้ดำเนินคดีในหลายท้องที่หรือหลายจังหวัด หรือผู้ต้องหาร้องขอให้มีการรวมคดี

(4) “พนักงานสอบสวนหลายท้องที่รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้ หากได้มีพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่นั้นเป็นพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนก่อน พนักงานสอบสวนท้องที่อื่นที่จะดำเนินการสอบสวนภายหลัง ต้องส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานสอบสวนท้องที่ดำเนินการสอบสวนก่อนแล้วภายใน 15 วันนับแต่ได้รับ การร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ”

2. ขอเสนอแนะในประเด็นปัญหาที่ผู้เสียหายต้องสอบสวนหลายในเหตุการณ์เดียวกัน วันเวลาใกล้เคียงกัน ผู้ศึกษามีความเห็น ว่า ควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จากเดิมบัญญัติว่ามาตรา 2 ในประมวลกฎหมายนี้

(1) ศาล หมายความถึง ศาลยุติธรรมหรือผู้พิพากษา ซึ่งมีอำนาจทำการอันเกี่ยวกับคดีอาญา

(2) ผู้ต้องหา หมายความถึง บุคคลผู้ถูกหาว่าได้กระทำความผิด แต่ยังมีได้ถูกฟ้องต่อศาล

(3) จำเลย หมายความถึง บุคคลซึ่งถูกฟ้องยังศาลแล้วโดยข้อหาว่าได้กระทำความผิด

(4) เสียหาย หมายความถึง บุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ดังบัญญัติไว้ในมาตรา 4, 5 และ 6

(5) พนักงานอัยการ หมายความถึง เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลทั้งนี้ จะเป็นข้าราชการในกรมอัยการหรือเจ้าพนักงานอื่นผู้มีอำนาจเช่นนั้นก็ได้

(6) พนักงานสอบสวน หมายความถึง เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน

(7) คำร้องทุกข์ หมายความถึง การที่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตามซึ่งกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย และการกล่าวหาเช่นนั้นได้กล่าวโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ

(8) คำกล่าวโทษ หมายความว่า การที่บุคคลอื่นซึ่งในใจผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ ว่ามีบุคคล รั้วตัวหรือไม่ก็ได้ ได้รับความผิดอย่างหนึ่งขึ้น

(9) หมายอาญา หมายความว่า หนังสือบงการที่ออกตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้สั่งให้ เจ้าหน้าที่ทำการจับ ชังหรือปล่อย จำเลย หรือนักโทษ หรือค้ำ รวมทั้งสำเนาหมายจับหรือหมายค้ำอื่นได้ รับรองว่าถูกต้อง และคำบอกกล่าวทางโทรเลขว่าได้ออกหมายจับหรือหมายค้ำแล้ว ตลอดจนสำเนา หมายจับหรือหมายค้ำที่ได้ส่งทางโทรสารสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่น ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 77

(10) การสืบสวน หมายความว่า การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือ ตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยประชาชน และเพื่อที่จะทราบ รายละเอียดแห่งความผิด

(11) การสอบสวน หมายความว่า การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่นตาม บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบ ข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้อง

(12) การไต่สวนมูลฟ้อง หมายความว่า กระบวนไต่สวนของศาลเพื่อวินิจฉัยถึงมูลคดีซึ่งจำเลยต้อง หา

(13) ที่ร่ำโทษฐาน หมายความว่า ที่ต่าง ๆ ซึ่งมีใช้ที่สาธารณสถานดังบัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะ อาญา

(14) โจทก์ หมายความว่า พนักงานอัยการหรือผู้เสียหายซึ่งฟ้องคดีอาญาต่อศาลหรือทั้งคู่ในเมื่อ พนักงานอัยการและผู้เสียหายเป็นโจทก์ร่วมกัน

(15) คู่ความ หมายความว่า โจทก์ฝ่ายหนึ่งและจำเลยอีกฝ่ายหนึ่ง

(16) พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งภายใต้มีอำนาจและหน้าที่ รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ให้รวมทั้งพัสดี เจ้าพนักงานกรมสรรพสามิต กรมศุลกากร กรมเจ้า ทำ พนักงานตรวจคนเข้าเมือง และเจ้าพนักงานอื่น ๆ ในเมื่อทำการอันเกี่ยวกับการจับกุมปราบปรามผู้กระทำ ผิดกฎหมาย ซึ่งหน้ามีหน้าที่ต้องจับหรือปราบปรามปราบปราม

(17) พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หมายความว่า เจ้าพนักงาน

(ก) ปลัดกระทรวงมหาดไทย

(ข) รองปลัดกระทรวงมหาดไทย

(ค) ผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย

(ง) ผู้ช่วยปลัดกระทรวงมหาดไทย

- (ง) อธิบดีกรมการปกครอง
- (จ) รองอธิบดีกรมการปกครอง
- (ฉ) ผู้อำนวยการกองการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง
- (ช) หัวหน้าฝ่ายและหัวหน้างานในกองการสอบสวนและนิติการกรมการปกครอง
- (ซ) ผู้ตรวจราชการกรมการปกครอง
- (ฌ) ผู้ว่าราชการจังหวัด
- (ญ) รองผู้ว่าราชการจังหวัด
- (ฎ) ปลัดจังหวัด
- (ฏ) นายอำเภอ
- (ฐ) ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ
- (ฑ) อธิบดีกรมตำรวจ
- (ฒ) รองอธิบดีกรมตำรวจ
- (ณ) ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ
- (ด) ผู้บัญชาการตำรวจ
- (ต) รองผู้บัญชาการตำรวจ
- (ถ) ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจ
- (ท) ผู้บังคับการตำรวจ
- (ธ) รองผู้บังคับการตำรวจ
- (น) หัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด
- (บ) รองหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด
- (ป) ผู้กำกับการตำรวจ
- (ผ) ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดเขต
- (ฝ) รองผู้กำกับการตำรวจ
- (พ) รองผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดเขต
- (ฟ) สารวัตรใหญ่ตำรวจ
- (ภ) สารวัตรตำรวจ
- (ม) ผู้บังคับกองตำรวจ
- (ย) หัวหน้าสถานีตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรี

(ร) หัวหน้ากิ่งสถานีตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรี หรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไปทั้งนี้ หมายความว่ารวมถึงผู้รักษาการแทนเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว แต่ผู้รักษาการแทนเจ้าพนักงานใน (ม) (ย) และ (ร) ต้องมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไปด้วย

(18) สิ่งของ หมายความว่าถึง สิ่งหามิทรัพย์ใด ซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีอาญาได้ ให้รวมถึงจดหมาย โทรเลขและเอกสารอย่างอื่น ๆ

(19) ถ้อยคำสำนวน หมายความว่าถึงหนังสือใดที่ศาลจัดเป็นหลักฐานแห่งรายละเอียดทั้งหลายในการดำเนินคดีอาญาในศาลนั้น

(20) บันทึก หมายความว่าถึง หนังสือใดที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจัดไว้เป็นหลักฐานในการสอบสวนความผิดอาญา รวมทั้งบันทึกคำร้องทุกข์และคำกล่าวโทษด้วย

(21) ควบคุม หมายความว่าถึง การคุมหรือกักขังผู้ถูกจับโดยพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในระหว่างสืบสวนและสอบสวน

(22) ชัง หมายความว่าถึง การกักขังจำเลยหรือผู้ต้องหาโดยศาล

เพิ่มเติมข้อความใหม่ว่า มาตรา 2 ในประมวลกฎหมายนี้

(1) ศาล หมายความว่าถึง ศาลยุติธรรมหรือผู้พิพากษา ซึ่งมีอำนาจทำการอันเกี่ยวกับคดีอาญา

(2) ผู้ต้องหา หมายความว่าถึง บุคคลผู้ถูกหาว่าได้กระทำความผิด แต่ยังมีได้ถูกฟ้องต่อศาล

(3) จำเลย หมายความว่าถึง บุคคลซึ่งถูกฟ้องยังศาลแล้วโดยข้อหาว่าได้กระทำความผิด

(4) เสียหาย หมายความว่าถึง บุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่งรวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ดังบัญญัติไว้ในมาตรา 4, 5 และ 6

(5) พนักงานอัยการ หมายความว่าถึง เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลทั้งนี้ จะเป็นข้าราชการในกรมอัยการหรือเจ้าพนักงานอื่นผู้มีอำนาจเช่นนั้นก็ได้

(6) พนักงานสอบสวน หมายความว่าถึง เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน

(7) คำร้องทุกข์ หมายความว่าถึง การที่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตามซึ่งกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย และการกล่าวหาเช่นนั้นได้กล่าวโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ

(8) คำกล่าวโทษ หมายความว่าถึง การที่บุคคลอื่นซึ่งในใจผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ ว่ามีบุคคลรู้ตัวหรือไม่ก็ดี ได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งขึ้น

(9) หมายอาญา หมายความถึง หนังสือบงการที่ออกตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้สั่งให้เจ้าหน้าที่ทำการจับ ชังหรือปล่อย จำเลย หรือนักโทษ หรือค้ำ รวมทั้งสำเนาหมายจับหรือหมายค้ำอื่นได้รับรองว่าถูกต้อง และคำบอกกล่าวทางโทรเลขว่าได้ออกหมายจับหรือหมายค้ำแล้ว ตลอดจนสำเนาหมายจับหรือหมายค้ำที่ได้ส่งทางโทรสารสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่น ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 77

(10) การสืบสวน หมายความถึง การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยประชาชน และเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด

(11) การสอบสวน หมายความถึง การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้อง

(12) การไต่สวนมูลฟ้อง หมายความถึง กระบวนไต่สวนของศาลเพื่อวินิจฉัยถึงมูลคดีซึ่งจำเลยต้องหา

(13) ที่รื้อฐาน หมายความถึง ที่ต่าง ๆ ซึ่งมีใช้ที่สาธารณสถานดังบัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา

(14) โจทก์ หมายความถึง พนักงานอัยการหรือผู้เสียหายซึ่งฟ้องคดีอาญาต่อศาลหรือทั้งคู่นั้นเมื่อพนักงานอัยการและผู้เสียหายเป็นโจทก์ร่วมกัน

(15) คู่ความ หมายความถึง โจทก์ฝ่ายหนึ่งและจำเลยอีกฝ่ายหนึ่ง

(16) พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หมายความถึง เจ้าพนักงานซึ่งภายใต้มีอำนาจและหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ให้รวมทั้งพศติ เจ้าพนักงานกรมสรรพสามิต กรมศุลกากร กรมเจ้าท่า พนักงานตรวจคนเข้าเมือง และเจ้าพนักงานอื่น ๆ ในเมื่อทำการอันเกี่ยวกับการจับกุมปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมาย ซึ่งหน้ามีหน้าที่ต้องจับหรือปราบปรามปราบปราม

(17) พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หมายความถึง เจ้าพนักงาน

(ก) ปลัดกระทรวงมหาดไทย

(ข) รองปลัดกระทรวงมหาดไทย

(ค) ผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย

(ฅ) ผู้ช่วยปลัดกระทรวงมหาดไทย

(ง) อธิบดีกรมการปกครอง

(จ) รองอธิบดีกรมการปกครอง

- (จ) ผู้อำนวยการกองการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง
- (ข) หัวหน้าฝ่ายและหัวหน้างานในกองการสอบสวนและนิติการกรมการปกครอง
- (ช) ผู้ตรวจราชการกรมการปกครอง
- (ฉ) ผู้ว่าราชการจังหวัด
- (ญ) รองผู้ว่าราชการจังหวัด
- (ฎ) ปลัดจังหวัด
- (ฏ) นายอำเภอ
- (ฐ) ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ
- (ฑ) อธิบดีกรมตำรวจ
- (ฒ) รองอธิบดีกรมตำรวจ
- (ณ) ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ
- (ด) ผู้บัญชาการตำรวจ
- (ต) รองผู้บัญชาการตำรวจ
- (ถ) ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจ
- (ท) ผู้บังคับการตำรวจ
- (ธ) รองผู้บังคับการตำรวจ
- (น) หัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด
- (บ) รองหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด
- (ป) ผู้กำกับการตำรวจ
- (ผ) ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดเขต
- (ฝ) รองผู้กำกับการตำรวจ
- (พ) รองผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดเขต
- (ฟ) สารวัตรใหญ่ตำรวจ
- (ภ) สารวัตรตำรวจ
- (ม) ผู้บังคับกองตำรวจ
- (ย) หัวหน้าสถานีตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรี

ขึ้นไป

(ร) หัวหน้ากิ่งสถานีตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรี หรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป ทั้งนี้ หมายความว่ารวมถึงผู้รักษาการแทนเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว แต่ผู้รักษาการแทนเจ้าพนักงาน

ใน (ม) (ย) และ (ร) ต้องมีศตั้งแต่นั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อย หมายความว่ารวมถึงผู้รักษาการแทนเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว แต่ผู้รักษาการแทนเจ้าพนักงานใน (ม) (ย) และ (ร) ต้องมีศตั้งแต่นั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไปด้วย

(18) สิ่งของ หมายความว่าถึง สังกหริมทรัพย์ใด ซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีอาญาได้ ให้รวมทั้งจดหมาย โทรเลขและเอกสารอย่างอื่น ๆ

(19) ถ้อยคำสำนวน หมายความว่าถึงหนังสือใดที่ศาลจัดเป็นหลักฐานแห่งรายละเอียดทั้งหลายในการดำเนินคดีอาญาในศาลนั้น

(20) บันทึทิก หมายความว่าถึง หนังสือใดที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจัดไว้เป็นหลักฐานในการสอบสวนความผิดอาญา รวมทั้งบันทึทิกคำร้องทุกข์และคำกล่าวโทษด้วย

(21) ควบคุม หมายความว่าถึง การคุมหรือกักขังผู้ถูกจับโดยพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในระหว่างสืบสวนและสอบสวน

(22) ชัง หมายความว่าถึง การกักขังจำเลยหรือผู้ต้องหาโดยศาล

(23) ความผิดต่อเนื่องกันและต่อเนื่องหลายท้องที่ หมายความว่าถึง ผู้ต้องหาคนเดียวหรือหลายคน กระทำความผิดกระทำต่อผู้เสียหายคนเดียว กระทำความผิดในลักษณะเหตุการณ์เดียวกัน วันเวลาใกล้เคียง

3. ข้อเสนอแนะในประเด็นปัญหาอำนาจพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ

ผู้ศึกษามีความเห็นว่ ควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ข้อความเดิม มาตรา 19 ในกรณีดังต่อไปนี้

(1) เป็นการไม่แน่วว่าการกระทำผิดอาญาได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่

(2) เมื่อความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งในอีกท้องที่หนึ่ง

(3) เมื่อความผิดนั้นเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่ง

ขึ้นไป

(4) เมื่อเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรม กระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน

(5) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้ต้องหากำลังเดินทาง

(6) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้เสียหายกำลังเดินทาง

พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ในกรณีข้างต้น

พนักงานสอบสวนต่อไปนี้ เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน

(ก) ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับได้อยู่ในเขตอำนาจ

(ข) ถ้าจับผู้ต้องหายังไม่ได้ คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจ

เพิ่มเติมข้อความใหม่ว่ามาตรา 19 ในประมวลกฎหมายนี้

- (1) เป็นการไม่แน่ว่าการกระทำผิดอาญาได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่
- (2) เมื่อความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งในอีกท้องที่หนึ่ง
- (3) เมื่อความผิดนั้นเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป

ไป

- (4) เมื่อเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรม กระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน
- (5) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้ต้องหากำลังเดินทาง
- (6) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้เสียหายกำลังเดินทาง

พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ในกรณีข้างต้น

พนักงานสอบสวนต่อไปนี้เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน

- (ก) ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับได้อยู่ในเขตอำนาจ
- (ข) ถ้าจับผู้ต้องหาไม่ได้ คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจ

ถ้าพนักงานสอบสวนท้องที่ได้ดำเนินสอบสวนมาแล้ว มีอำนาจเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ

ถือว่าการสอบสวนชอบด้วยกฎหมาย

อ้างอิง

ณรงค์ ใจหาญ, “หลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเล่มหนึ่ง” กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2552.

ณรงค์ ใจหาญ, “หลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เล่ม 1” พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์ วิญญูชน, 2556.

ธานีศ เกศวพิทักษ์, “คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ภาค 1-2” พิมพ์ครั้งที่ 5,

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พลสยามพรีนติ้ง, 2551,

ธีสุทธิ์ พันธุ์ฤทธิ, “การสอบสวน(INQUIRY)” กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2550.